

Az unokák védelmében

Gyerekek ezreit, talán tízezreit segítette a világra. A maga három gyermekéből is kétőt. Az egyiket a légitámadások idején.

Dr. Hirschler Imre. Aligha van nő az országban, aki ne köszönhetne neki valamit. „A nők védelmében”, a „Szülősoba, tessék belépni” és más egészségügyi felvilágosító könyvek szerzője: nagypapa.

— Nagypapának nem vagyok híres — mondja, s bevallja a lelkiifurdalását. Nehéz elhinni róla, aki köztudottan családcentrikus. — A fiaim közül egy sem lett orvos. Az egyik azt írta egy iskolai dolgozatában, hogy „eredetileg orvos akartam lenni, hogy folytassam apám hivatását. Azt hittem, hogy orvosnak lenni: szép szellemi munka. De látom, hogy inkább nehéz fizikai.” A gyerekeim azt látták, hogy korán reggel elmegyek, és vacsorára érek haza. S nemegyszer az első falat után jött a segélykérő telefon, s már indultam is a kórházba. Nem csodálom, ha a fiaim nem léptek a nyomomba... A háborút követő időkben az ember, ha este tizenegykor már nem volt dolga, lelkiismeretfurdalást érzett. Így aztán a gyerekek nevelése a feleségemre maradt. Egyetlen vigaszom, hogy tudom: a gyerekek elsősorban nem abból épülnek, amit a szülők mondanak nekik, hanem abból, amit látnak maguk körül. Hát munkát, azt láttak eleget. Nem is volt soha baj velük. Én azonban a családi szereposztásban megmaradtam „közéleti nagypapának”.

A feleségére, Éva asszonyra nézek, hátha rácsófol az elmondottakra.

— Imre óriási humanista. Közismerten jóságos, ő a legtündéribb, legjobb, leg-leglebbebb azt hiszem, mindenben. De mint nagypapa...! És mégis: a fiuk is, a menyecskék is nagyon ragaszkodnak hozzá. Talán mert ő az, aki mindent megért. És mindig a gyerekek védelmére kel. A menyeim engem szídnak, ha a fiúk nem akarnak házi munkát végezni. Tényleg nem neveltem rá őket. Úgy gondoltam számos, sokkal hasznosabb dolog van a világon, a zene, az olvasás, a hivatás... Ez a nevelés hát a feleségeikre maradt. Be is pótolták a mulasztást.

— András fiam azt mondja, hogy nálunk van a „menyeknek országa” — veszi vissza a szót Hirschler Imre.

— Hány évesek az unokák?
— Robi fiam két nagyfia 17 és 15, Ricseknél egy lány van, Sára. Két éves. A legkisebb fiaméknál nincs gyerek. Zsuzsa az egyetlen a három menyem közül, aki a szó régi értelmében feleség: úgy ugrálja körül a fiamat, mint valami sejket. No, azért ő is segít a háztartásban, szó, ami szó. A másik két fiam belejött a modern házasságba: takarítanak, vásárolnak, annak idején még pelenkáztak is.

— És a „nagymama”? — még kérdezni is csak idézőjelben merem, Éva asszony olyan fiatal.

— Én sem vagyok, hogy úgy mondjam, aktív nagymama. Ha szükség van rám, segítek. De nem állhatok állandóan rendelkezésre. Itthon még rendelünk, háztartást vezetek, és biztosítanom kell Imrénak a pihenést. Nekem az a véleményem, mindenki magának szüli a gyerekeket. Nem értek egyet ezzel a felfokozott nagymamakultusszal. Sokan visszaélnek vele. Van, ahol nem elsősorban anyagi megfontolásból, hanem kényelemből áll munkába az asszony, mert az otthoni élet fárasztóbb és egyhangúbb lenne. Nekem, míg a három gyerek felnőtt, volt jó dolgom is, de voltak évek, amikor dolgozni jártam, és minden egyéb is rám maradt. Mégsem kértem soha segítséget. A férjemtől nem kívánhattam, hogy a munkáját háttérbe szorítsa, és most sem kívánom. Neki ez az élete.

— A három unoka közül vajon valamelyik folytatja-e az orvosi hivatást?

— A legkisebb fiú orvos akar lenni. Egyelőre. Meglátjuk. Egyébként nem is három unokám van, hanem négy, mert az egyik menyem hozott magával egy kislányt is az első házasságából.

— Így hát két fiú, két lány. Amikor a fiúk kicsik voltak, nem vágyott lányra?

— Nekem minden gyerek egyforma. Nem foglalkozom az unokáimmal annyit, mint amennyit a lelkiismeretem diktálna, pedig a gyerekeket nagyon szeretem. Minden gyerekkel nagyon gyorsan teremtek kapcsolatot. A gyereket önmagában, önmagáért lehet szeretni, függetlenül attól, hogy hozzátartozója-e az embernek vagy sem. Való igaz, hogy mindig sokat dolgoztam, de a gyerekeim mindig megtalálták, ha döntés előtt álltak. És az unokák is...

A véletlen furcsa egybeesése sokszor hoz a riporternak szerencsét. Ezúttal is így történt. Megcsörrent a telefon. Éva asszony vette fel. A tekintete: „mintha angyal szállt volna át a szobán”, olyanná változott. A magas gyerekhangot a kagylótól távol is lehetett hallani.

— Téged kér — nyújtja férjének a telefont.

Vajon miben kellett a kétéves Sárának döntenie?

